

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: **A. O.**
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům
se sídlem v Praze 9, Kovářská 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3
poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2017, čj. OAM-424/ZA-ZA11-ZA05-2016-II

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodl dne 23. 6. 2017 o neudělení mezinárodní ochrany žalobci, a to podle ustanovení §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, za objasněný tvrzený důvod žádosti žalobce správní orgán považoval následování rodičů, kteří měli problémy v souvislosti s pastvou dobytka, žalobce sám měl problémy během studia a obává se

případného nástupu vojenské služby ve vlasti, kde by byl jako Jezíd vystaven zvýšenému ohrožení.

II. Žalobní argumentace

2. Žaloba namítá porušení §§ 2, 3, 50, 52 a 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, když žalovaný měl nedostatečně zjistit stav věci, nepřihlížel ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo a neprovedl důkazy, potřebné ke zjištění stavu věci, žalobce namítá, že splňuje podmínky §§ 12, 14 a 14a zákona o azylu.
3. V doplnění žaloby pak je již namítáno pouze naplnění podmínek § 14 zákona o azylu a porušení §§ 2 a 50 správního řádu. Žalobce zde uvedl, že je jezidské národnosti, jeho otec byl z uvedeného důvodu vystaven bití při prodeji dobytka, tedy ponižujícímu zacházení, na které si neustále stěžoval u příslušných orgánů. Na policejní stanici byl také mučen. K uvedenému zacházení mělo docházet často po dobu 15 let před opuštěním země původu. V uvedené souvislosti pak žaloba uvádí, že žalovaný při své úvaze nepřihlédl k několika zdrojům popisujícím situaci v Arménii, tedy praktiky mučení a nelidského a ponižujícího zacházení – Výroční zpráva Amnesty International 2016/2017 ze dne 22. 2. 2017. Je tak důvodná obava, že žalobce bude vystaven při návratu do země původu diskriminačnímu zacházení ze strany většinového obyvatelstva a nebude moci hledat ochranu z obav před špatným zacházením ze strany policie. Zpráva U.S. Department of State uvádí, že minoritní náboženské skupiny mají diskriminační problémy s uplatněním ve veřejném sektoru a dochází k nerovnému zacházení ve společnosti. Jezidské menšině není umožněno ucházet se o místa ve zpravodajské službě z důvodu náboženské příslušnosti. Kvůli zkušenostem rodiny s policií hrozí žalobci i vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, žalovaný nezjistil spolehlivě stav věci, vydané rozhodnutí je tak nezákonné a žalobce navrhuje jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Z písemného vyjádření správního orgánu ze dne 4. 10. 2017 vyplývá, že z průběhu správního řízení se členy rodiny považuje žalovaný za objasněné, že tvrzeným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany jsou opakující se krádeže dobytka, do nichž měli být zapleteni i místní policisté, dále problémy v soužití s etnickými Armény, žijícími v oblasti. Žalovaný odkazuje na obsah správního spisu, zejména samotnou žádost o udělení mezinárodní ochrany, jednotlivé protokoly o pohovoru, použité informace o zemi původu a konečně i samotné rozhodnutí ve věci, které je dle přesvědčení žalovaného souladné jak se zákonem o azylu, tak jednotlivými ustanoveními správního řádu. Stav věci byl zjištěn dostatečně, případ rodiny byl posuzován ve všech souvislostech a žalovaný si opatřil dostatečné a objektivní informace pro své rozhodnutí.
5. Problémy v souvislosti s krádežemi dobytka, zejména fyzické napadání ze strany zlodějů, se týkalo primárně otce žalobce, jeho věc byla posouzena samostatně a důvody pro udělení mezinárodní ochrany nebyly zjištěny. Žalovaný však i v této souvislosti poukazoval na fakt, že tyto potíže přestaly dva roky před samotným vycestováním rodiny ze země původu, kdy část dobytka byla prodána a krádeže tak přestaly. Jako na pronásledování rodiny na tyto skutečnosti tedy nelze pohlížet již jen z uvedeného časového pohledu, nemohou souviset s vycestováním rodiny a její následnou žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Jistě pak ani dlouhodobost a intenzita těchto problémů

nemohla být taková, aby mohla naplnit pojem azylově relevantního pronásledování, když je tvrzena v období 15 let.

6. Informace, které žalovaný shromáždil, pak jsou v rozporu s tvrzením rodiny o problematické situaci jezidské komunity v Arménii, tato populace je vcelku malá (1 %), ve společnosti dobře začleněná. Jezídi měli v historii podobný osud jako Arménci za Osmanské říše, bojovali po boku Arménů mnohé minulé i současné bitvy (během služby v armádě v Náhorním Karabachu), Arméni je za to respektují. Přestože jsou jezidské vesnice situovány zejména v určitých regionech, Jezídi nejsou ze společnosti nijak vyčleňováni. S faktem, že se jedná typicky o obyvatele vesnic, zemědělce a manuální pracovníky, však souvisí jejich horší úroveň vzdělání a těžší pracovní příležitosti. Z těchto důvodů hledá řada Jezídů uplatnění v zahraničí a zemi opouští. Dle dostupných informací přijímají místní Jezídi své krajany zpět rádi, a to vzhledem k zmenšující se komunitě. Návrat zpět však není častým jevem. Ze strany společnosti i státních institucí se Jezídům jak formálně, tak reálně dostává stejných práv jako Arménům, tato země je v regionu k Jezídům zemí nejvstřícnější. Není proto pravdou, že by jezidská populace byla v Arménii vystavena systematickému tlaku, naopak, díky minulému zapojení do bojů v Náhorním Karabachu je respektována. Obecná nenávist vůči Jezídům v Arménii není podložena, přičemž však negativní jevy ve společnosti se mohou vyskytovat jako všude jinde, a nejenom kvůli tomu, že se jedná např. o Jezídy apod.
7. Žalobce vyjádřil obavu z nástupu vojenské služby, neboť tam dochází k zabíjení Jezídů, žádným relevantním, objektivním způsobem však svoji obavu nepodložil. Zpráva MZV ČR z 3. 8. 2016 však hovoří o opaku, není pravdou, že by jezidská populace byla v Arménii, ani v rámci vojenské služby, systematicky likvidována, naopak, díky minulému zapojení do bojů v Náhorním Karabachu je jezidská populace v Arménii respektována. Žalovaný však obavu žalobce z důvodu možného nasazení v rizikových oblastech Náhorního Karabachu posoudil, konstatoval, že branná povinnost je legitimní státoobčanskou povinností, jako takovou ji uznává i Úmluva o právním postavení uprchlíků (tzv. Ženevská konvence z r. 1951), Mezinárodní pakt o občanských a politických právech či Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Nemůže se tak jednat o jednání, označitelné jako pronásledování. Povolávání k výkonu vojenské služby samo o sobě není pronásledováním z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, byť by byl výkon vojenské služby spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.
8. Žalobce neprokázal, že by v zemi původu aktivně uplatňoval svá konkrétní politická práva a svobody, tím méně pak azylově relevantní pronásledování či důvodné obavy z něho, řádně odůvodněno je i neudělení azylu z důvodu humanitárního. Správní orgán považuje své rozhodnutí ve věci za souladné se zákonem o azylu i správním řádem a navrhuje zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Soud konstatoval, že v době podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl žalobce nezletilý (3. 5. 2016), jeho jménem žádala o udělení mezinárodní ochrany jeho matka, paní O. A. Uvedla, že jsou státními občany Arménie, jezidské národnosti. Nikdy nebyli politicky aktivní, zaplatili lidem, kteří je měli dopravit ze země původu a mysleli, že poletí, nevěděli, jak to chodí. Nakonec to dopadlo tak, že je 22. 4. 2016 naložili do auta a vystoupili 28. 4. 2016. Byli zničení, nevrátili jim pasy a odjeli a již se nevrátili, rodina

stopovala až do azylového střediska. Matka žalobce uvedla, že je negramotná, starší syn má potíže s dýcháním. Uvedla, že důvody žádosti nedovede vyjádřit.

10. Dne 9. 5. 2016 byl s matkou žalobce proveden pohovor, uvedla, že se zabývali chovem dobytka, žili v bytě, který patřil příbuzným. Její rodiče již nežijí, manžel a děti odcestovali s ní. Jako Jezidé byli stále vystavováni urážkám a bití, manžela stále zatýkali. Přijeli, sebrali dobytek a manžela zatkli. To začalo před 15 lety. Ona důvod nezná. Za zvířata jim nabízeli špatnou cenu, oni s tím nesouhlasili, šli si stěžovat, ale manžela zbili. Byly to akce těch lidí, společně s policií, ta pro ně nic neudělala. Když si šli stěžovat, ti lidé měli uniformy, když přijeli, byli v civilu, ale oni si je pamatovali. Viděli svá zvířata a chtěli je zpátky, ale řekli jim, ať si nestěžují. Ty potíže jim policie dělala jen tehdy, když manžel si tam šel stěžovat, jinak ho nezatýkali. Matka žalobce sdělila, že nechtěla zbohatnout, ale když viděla, jak se k nim chovají, rok od roku to bylo těžší, poslední rok manžela asi 4x vyslýchali, bili, děti se ptali ve škole, proč si jejich rodiče stále stěžují. K dotazu žalovaného, kam manžel chodil poslední rok, uvedla, že chodil k šéfům těch lidí, kteří jim brali zvířata. Manžel už měl strach, tak tam chodili společně. Ve vesnici, kde žili, již nezůstal ani jeden Jezíd, všichni někam odjeli. Jezidé v Arménii žijí, ale v jiné oblasti. K dotazu, kam si chodil manžel stěžovat, uvedla žalobkyně, že do Jerevanu, na okrscích je mafie. Jezdili na více míst, asi 10x do roka, nejvíce v létě a na podzim. Neví, proč jim nepomohli, neznají postupy, neví, proč mladí musejí na vojnu. Naposledy šli na policii asi před dvěma roky, všechno prodali, aby jim to neukradli. Manžel z toho měl hrůzu, i brečel. Po finanční stránce žili dobře, ale ponižování neskončilo, stále jim nadávali, děti měly problémy ve škole. Úřady se k nim chovaly jako mafie. Žalobkyně popsala, jak byli před dvěma lety na vyšším úřadě, slíbili jim, že se to vyšetří, ale nic se nestalo. Když nejste Arméni, jste jim ukradení. Před dvěma roky prodali asi polovinu zvířat, zbylo jim asi dvacet kusů, nakonec měli jen jednu krávu a dvě telata. K lékařské péči sdělila matka žalobce, že je dobrá, ale musí se za ní platit. Cestovní pas má od svých 18 let a prodlužovala si ho. Bylo jim jedno, kam pojedou, hlavně, aby se k nim dobře chovali, chtěli lepší život. Děti zde chtějí studovat a oni pracovat. Kdosi je naložil do auta a odvezl do střediska požádat o azyl, o žádném pozvání do ČR z r. 2015 neví. V Arménii byli zabiti příbuzní – bratranec manžela a synovec žalobkyně. Má strach o své děti, kdyby se vrátili, nebylo by to lepší.
11. Sám žalobce vypověděl před správním orgánem dne 13. 2. 2017, že žil ve vesnici Dzarat, v bytě, do školy nechodil pravidelně, jeden den tam byl a měsíc nechodil. Naposledy byl ve škole asi před dvěma lety. K dotazu, jak byl klasifikován, uvedl, že vysvědčení nedostával. Psát se naučil přes internet, byl doma, nemají je tam rádi, otravovali je. Snažil se tam chodit, pomalu, aby dostal vysvědčení, ale žádné nemá. Cestu z Arménie do ČR popsal tak, že rodiče ho vzbudili, šli do lesa, tam na ně čekalo auto, asi pět dní cestovali. V ČR nějaký snědý řidič jim zastavil a odvezl je do Zastávky. Komunikovali rukama. Arménii opustili, protože otce by asi zabili, také jeho tam čekala vojna, když jdou Jezídí na vojnu, většinou je tam zavraždí, snaží se je likvidovat, nemají je rádi. Jdou do první linie, je to známá věc. Žalobce u odvodu ještě nebyl, má ale strach, že by se nevrátil živý. Problémy rodiny popsal tak, že měli dobytek, oni jim ho brali, ty problémy byly i v posledních dvou letech. Pak ale k cíleným dotazům žalovaného žalobce uvedl, že neví, že je to několik let zpět. Večer k nim chodili policajti a otce sebrali, že nemá právo žádat za dobytek peníze. Zde je žalobce spokojený. Ve škole říkali, že on tam dělá problémy, ale on žádné nedělal, naposledy u nich byla policie asi 4 dny před odjezdem, protože otec chodil do školy, aby žalobce dostal vysvědčení. V létě

chodili s dobyt看, asi 4 měsíce, pak se vrátili domů. Kočovali do hor, vloni v létě byli naposledy. Dobytka měli asi 100 kusů. Do hor chodili stále, Jezídi, u nichž otec pracoval, měli dobytek. Žalobce se chce naučit jazyk, chce zde pracovat a normálně žít.

12. Dne 7. 6. 2017 byl žalobce seznámen s podklady žalovaného, uvedl, že se k nim nechce vyjádřit, ani nenavrhuje další informace.

13. Soud přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem účastníků řízení.

14. Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro

její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11
- e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

15. Po přezkoumání věci a výpovědí jednotlivých členů rodiny, kdy pod čj. 29 Az 63/2017 a 29 Az 61/2017 soud rozhodoval týž den jako o žalobě žalobce i o žalobě jeho otce a matky s nezletilým bratrem žalobce, konstatoval soud, že výpovědi členů rodiny se vcelku zásadnějším způsobem liší, zejména při popisu událostí, které se měly stát v průběhu posledních dvou let před opuštěním země původu. Zatímco otec, A. O., vypověděl, že v posledních dvou letech již žádné problémy prakticky neměl, jak uvedeno v bodě 9 – 11, jeho manželka a syn vypovídali jinak. Z uvedeného důvodu pak soud nemůže jinak, než považovat jejich výpovědi za málo důvěryhodné a nadnesené. Otec žalobce popsal své problémy s nedostatečným oceněním dobytka, za který nedostával dohodnuté peníze, na což si stěžoval, ale nikdy mu policie nepomohla. Naopak, byl bit a vysmívali se mu. Správní orgán ani soud však v uvedených potížích neseznal azylově relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany a podrobné důvody popsal v rozhodnutí pod sp. zn. 29 Az 63/2017, tedy v rozhodnutí, kterým byla řešena žaloba otce žalobce.

16. Žalobce sám žádné důvody politického charakteru či uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu neuváděl, odůvodnění nenaplnění podmínek tohoto ustanovení na str. 6 žalobou napadeného rozhodnutí tak jistě nelze považovat za chybné či nedostatečné. Na str. 6 – 8 pak správní orgán hodnotil žalobcem a jeho matkou sdělené skutečnosti a dospěl k závěru, že nejsou naplněny ani podmínky tohoto ustanovení pod písm. b). Problémy, které žalobce popsal a které měl mít ve škole, jistě nejsou a být nemohou azylově relevantní. Žalobce je chtěl sice vázat ke své národnosti, nicméně soud musí konstatovat, že pokud školu navštěvoval natolik sporadicky, jak sám popsal v průběhu pohovoru (chodil pomalu, jednou za měsíc apod.), je vcelku těžko představitelné, že mohl vyhovět nárokům výuky v jednotlivých ročnících a je tak těžko uvěřitelné, že mohl dosáhnout učiva deváté třídy. O domácí výuce se nezmínil. Soud tak musí konstatovat, že je více než reálné, že problémy žalobce ve škole neplynuly z jeho národnosti, ale spíše z jeho těžké zařaditelnosti do stupně výuky, s čímž mohli mít problémy i jeho rodiče, pokud škola tyto problémy signalizovala obci. Sám žalobce vypověděl, že kočoval s rodiči několik měsíců po horách s dobytkem, poté navštěvoval školu jednou za měsíc, jeho problémy tak musely být zásadního charakteru, ovšem zcela zřejmě prospěchové. Otec se tak za dané situace stěží mohl domoci vydání vysvědčení o absolutoriu školních let svého syna. Popsané potíže nejsou azylově relevantní, spíše svědčí o určitém stupni sociální zanedbanosti.

17. K žalobcem vyjádřeným obavám z nástupu na vojenskou službu, kdy bez jakýchkoliv konkrétních odkazů tvrdil, že Jezidé jsou umísťováni do první linie, kde jsou likvidováni a z vojny se tak nevrátí pak žalovaný, dle přesvědčení soudu dostatečným způsobem na str. 7 – 8 rozhodnutí, vypořádal otázku branné povinnosti jako legitimní státoobčanské povinnosti, i to, že k tvrzení žalobce o problematickém výkonu vojenské služby Jezidů v Arménii není žádný objektivní podklad v různorodých a objektivních zprávách, které byly žalovaným pro posouzení věci shromážděny a zaopatřeny a které jsou rovněž

součástí spisu. Se závěry, učiněnými žalovaným v tomto směru soud souhlasí a plně na ně odkazuje, a to i na žalovaným využitou a citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu, tak, jak uvedena na str. 7 rozhodnutí.

18. Dále soud konstatoval, že rodinní příslušníci žalobce podali žaloby proti rozhodnutím žalovaného a mezinárodní ochrana jim nebyla žalovaným udělena, soud jejich žaloby zamítl jako nedůvodné. Žalobce je tak v době rozhodování soudu v postavení, kdy nesplňuje a nesplňoval podmínky ust. § 13 a § 14b) zákona o azylu.
19. Pokud žaloba namítá nedostatečné zvážení situace žalobce co do podmínek, hodných zvláštního zřetele, tedy vůči § 14 zákona o azylu, kdy je možné, aby správní orgán zhodnotil všechny okolnosti věci a případně udělil žadateli azyl humanitárního charakteru, soud může takovou úvahu posuzovat pouze z pohledu její úplnosti a toho, zda nedošlo k překročení určitého rámce tohoto správního uvážení. V daném případě se tak nestalo, neboť žalovaný jasně uvedl, že žalobce je již v době rozhodování plnoletý, svéprávný, netrpí žádnými závažnějšími zdravotními potížemi, žije s rodinou, s níž se v zemi původu dobře obživil. Vzhledem ke všem okolnostem a popisu věci dospěl soud k závěru, že nevidí sám žádné okolnosti, hodné zvláštního zřetele, které by mohly přinést vážný důvod ke konstatování, že věc nebyla v případě žalobce z pohledu ust. § 14 zákona o azylu objektivně a úplně zhodnocena.
20. Pokud žaloba hovoří o diskriminaci např. v přístupu k zaměstnání ve státní správě či zpravodajských službách, pak soud musí konstatovat, že žalobců se prakticky uvedená diskriminace v čistě pojatém smyslu slova nedotýká, neboť charakter těchto zaměstnání jistě předpokládá určitý stupeň vzdělání a žalobci sami sdělili, že vzdělání nedocílili prakticky ani na základním stupni školství. K uvedenému pak nedoložili žádný konkrétní moment, kdy by sami žádali v zemi původu o určité zaměstnání, kdy by jejich žádosti nebylo vyhověno, soud proto považuje tuto žalobní námitku za lichou.
21. K posouzení otázky naplnění podmínek ustanovení § 14a) zákona o azylu těžil žalovaný z různých podkladů, které citoval na str. 9, tyto porovnal s tvrzeními žalobce a vypořádal jím uváděné obavy z případného návratu do vlasti na str. 9 – 12. Správní orgán jednak poukázal na to, že žalobce si stěžoval, že se k němu nechovali ve škole dobře, do školy přestal chodit dva roky před odjezdem ze země původu, takovými problémy již v budoucnu ohrožen zcela jistě není, nehledě na skutečnost, že jak žalovaný, tak i soud uvedené potíže jako azylově relevantní vyloučil. Problém odvodu na vojenskou službu soud vypořádal v bodě 17, žalobci tak nehrozí vážná újma trestu smrti, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, ohrožení života civilisty nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, jeho vycestování nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Tyto otázky vypořádal žalovaný podrobně a úplně v citované stati svého rozhodnutí a soud s jím uváděným odůvodněním souhlasí. Žalovaný popsal a zhodnotil i vývoj konfliktu v Náhorním Karabachu, kde sice dochází k určitým střetům ozbrojených složek Arménie a Ázerbájdžánu, nedosahují však takové intenzity, aby mohly naplnit znění ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
22. Po přezkoumání věci dospěl tedy soud k závěru, že ve věci žalobce byl skutkový stav zjištěn úplně a dostatečně, je patrné, že žalobce podal svoji žádost z důvodu potřeby legalizace pobytu v České republice, k čemuž však zákon o azylu neslouží a sloužit ani

nemůže, neboť jeho instituty jsou jasné a taxativně dány. Žalobu soud hodnotil jako nedůvodnou a v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 ji zamítl.

V. Náklady řízení

23. Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný účastník řízení – žalovaný správní orgán – náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 11. ledna 2019

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně